

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1701/2015
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца М.С. из Л., кога заступа пуномоћник Д.М., адвокат из Л., против тужене Е.С. из Л., коју заступа пуномоћник З.С., адвокат из Н., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 92/15 од 22.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 92/15 од 22.04.2015. године, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Лебану П2 767/2012 од 12.02.2015. године, у ставу 2. и 3. изреке и преиначена у ставу 4. изреке тако што је тужилац обавезан да доприноси издржавању свог мал. детета Д.С., поред досуђеног износа од 5.000,00 динара месечно и износом од још 2.000,00 динара месечно до 10.-ог у месецу за претходни месец уплатом преко поште путем поштанске упутнице на адресу законског заступника мал. детета, мајке Е.С. из Л., почев од 19.08.2011. године, као дана подношења тужбе, па убудуће док за то постоје законски разлози.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П2 767/2012 од 12.02.2015. године, у ставу 1. изреке, одлучено је да се мал. дете странака, кћи Д.С., рођена године, поверава туженој као мајци на чување, подизање, васпитање, образовање, заступање, издржавање, те управљање и располагање имовином детета. У ставу 2. изреке, уређен је лични однос и виђење између тужиоца као оца и мал. детета, на начин ближе описан у том ставу изреке. У ставу 3. изреке, обавезан је тужилац да доприноси издржавању мал. детета фиксним новчаним износом од 5.000,00 динара месечно до 10.-ог у месецу за претходни месец, почев од 19.08.2011. године као дана подношења тужбе па док за то постоје законски разлози, на начин ближе описан у овом ставу изреке. У ставу 4. изреке, одбијен је део тужбеног захтева у погледу висине доприноса у издржавању мал. детета од досуђеног износа од 5.000,00 динара до траженог износа од 8.000,00 динара. У ставу

5.изреке, обавезан је тужилац да доспеле а неисплаћене рате на име издржавања мал.детета за период од подношења тужбе до доношења првостепене одлуке измири у року од 30 дана по правноснажности пресуде. У ставу 6. изреке, одлучено је да привремена мера усвојена решењем првостепеног суда П2 767/2012 од 16.07.2013. године остаје на снази до правноснажног окончања поступка за поверавање мал. детета. У ставу 7. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 2.660,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 92/15 од 22.04.2015. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена пресуда Основног суда у Лебану, у ставу 2, 3, 5, 6. и 7. изреке. У ставу другом изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу 4. изреке, тако што је тужилац обавезан да доприноси издржавању свог мал. детета Д.С. поред досуђеног износа од 5.000,00 динара месечно и износом од још 2.000,00 динара месечно до 10.-ог у месецу за претходни месец уплатом преко поште путем поштанске упутнице на адресу законског заступника мал.детета, мајке Е.С. из Л., почев од 19.08.2011. године, као дана подношења тужбе, па убудуће док за то постоје законски разлози, док је део тужбеног захтева за износ од 1.000,00 динара месечно одбијен као неоснован.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу првом изреке у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу 2. и 3. изреке, као и у ставу другом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака закључен године, разведен је правноснажном пресудом донетом у овом поступку, а малолетно дете рођено у браку ... године Д.С., након престанка брачне заједнице остала је да живи са мајком, која се о њој брине и стара уз помоћ својих родитеља. Тужилац се поново оженио и живи са супругом у Л. у кући њених родитеља. Издржавају се од прихода које тужилац остварује као музичар, а помажу им и њени родитељи. Тужена није у радном односу, пријављује се на Националној служби за запошљавање, студент је четврте године на Ф. з. п. и п.с. у Н.С. – Одељење у Н., а издржава се од прихода које остварују њени родитељи. Отац тужене је лекар специјалиста у Дому здравља у Л., са зарадом од око 50.000,00 динара, а мајка тужене је административни радник у тој установи са месечном зарадом од око 20.000,00 динара. Мал. Д. иде у основну школу и њене укупне месечне потребе које се тичу уобичајених потреба за храном, одећом, обућом, школским прибором и осталог, што је предвиђено образовним програмом, износе 10.000,00 динара месечно. Од фактичког престанка заједнице живота родитеља,

врло ретко је долазило до контакта између тужиоца и мал. детета, те је тиме нарушена њихова емотивна веза. Центри за социјални рад из Л. и Л. дали су заједнички налаз и мишљење да мал. дете треба поверити мајци на самостално вршење родитељског права и предложили модел виђања детета и оца, који је првостепени суд усвојио и одлучио као у ставу 2. изреке.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом члана 6. став 1. - 3., члана 61. став 1.- 3. и члана 266. став 1. Породичног закона, уредили лични однос и виђење између тужиоца као оца и мал. Д.С., на начин како је то одређено у ставу 2. изреке првостепене пресуде.

Тужилац је у жалби оспоравао начин на који је уређен лични однос и виђење тужиоца са мал. ћерком. Ове наводе жалбе другостепени суд је оценио, правилно закључивши да су неосновани, будући да су Центар за социјални рад у Л. и Центар за социјални рад у Л. дали усаглашено мишљење на који начин треба регулисати контакт детета и оца, правилно закључивши да је такав начин одржавања личних односа између тужиоца и мал. детета у најбољем интересу детета. За свој правни став другостепени суд је дао ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Правилном применом одредбе члана 160. Породичног закона, првостепени суд је имајући у виду потребе мал. детета, сходно његовим годинама живота, степену образовања и друге околности од значаја за издржавање, као и могућности оба родитеља, правилно закључио да је тужилац у могућности да доприноси издржавању мал. детета са већим износом од тужене, односно са износом од 7.000,00 динара месечно. При одлучивању о висини износа за издржавање мал. детета, другостепени суд је ценио чињеницу да је мајка мал. детета незапослена и не остварује никакве приходе, будући да је студент четврте године П.ф., а да тужилац остварује приходе бавећи се музиком, те да оба родитеља немају других обавеза издржавања, а мајка детета поред новчане обавезе има обавезу и да се непосредно брине и стара о њему, као и да тужилац доприносом у издржавању детета са 7.000,00 динара неће угрозити сопствену егзистенцију.

Стога је другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду у делу којим је одлучено о висини обавезе тужиоца за издржавање мал. кћерке и по том основу обавезао тужиоца да у издржавању мал. детета доприноси са укупно 7.000,00 динара месечно. И за овакву одлуку другостепени суд је такође дао ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Неосновани су наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, односно одредбу члана 160. Породичног закона, тако што нису ценили чињеницу да родитељи подједнако треба да доприносе издржавању мал. детета. Ово из разлога што су управо ове чињенице ценили, имајући у виду да мајка мал. детета поред новчане обавезе издржавања има обавезу да се о детету и непосредно брине и стара.

На правилност побијане одлуке не утичу наводи ревизије да тужена живи у породичној кући родитеља који су у сталном радном односу са солидним примањима, будући да родитељи тужене немају законску обавезу издржавања мал. детета парничних странака.

Са изложеног, а на на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**